

S. Bonav. Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me? ad quae verba Sanctus Bonaventura in cursu de compassion. Virginis: Hely clamat in Cruce moriens: plorat mater, cum ipso patitur: ad clamorem ejus ferè commoritur. Clamor Christi matrem angustiabat.

Quinto, sciens Jesus quia jam omnia consummata sunt, ut consummaretur scriptura, dixit sibi Petrus aquæ paucum, quæ ardenter sitim extinguere: & offert ei acetum felle commixtum. Hoc amarum potum quodammodo Maria degustavit, ut relatum sanctæ Brigittæ est ser. Angelico cap. 18. Iudæi fello, & acetum ipsum potantibus, anxietas cordis, ita lingua, & palatum Virginis exsiccavit, quod labia sua benedicta ad loquendum tunc movere non valuit.

Denique prolatæ voce illa, consummatum est, quæ cor Virginis quasi gladius profundissime penetravit, & ad Deiparam quoq; expectat quodammodo, quæ cum Domino Iesu redemptionis nostræ consummavit mysterium, ut verbum dat postremum hoc: Pater in manus tuas commendò spiritum meum. Ad quæ verba Deipara ait apud sanctam Brigittam lib. I. cap. 10. Hancigit vocem cum audisset ego ejus mestissima mater, contremuerunt omnia membra mea, cum amaro cordis mei dolore. Et quoties postea hanc vocem cogitabam, quasi in aure mea præsens, & recens erat.

Verba Virginis ante Christi mortem. 1861 Cæterum antequam Filius animam ponat, matrem audiamus loquentem apud sanctum Bernardum de lamentat. Virg. ita: Flebam dicendo, & dicebam flendo; fili mi, fili mi. Væ mibi. Quis dabit mibi, ut ego moriar pro te fili mi? O misera, quid faciam? Moritur filius meus. Cur secum non moritur hæc mestissima mater ejus? Mi fili, fili mi. Amor unice, fili dulcissime, noli me derelinquare post te, trah me ad te ipsum, ut & ego moriar tecum. Male solus moreris: moriatur tecum ista tua genitrix. O mors misera, noli mibi parcere, tu mibi sola praecunctis places, exaggera vires, trucida matrem, matrem cum filio perime simul. Fili dulcor unice, singulariter gaudiū, vita animæ meæ, & omne solarium, fac ut ego ipsa nunc tecum moriar, que te ad mortem genui; sine matre noli mori. Exaudi me, obsecro: in tuo me suscipe patibulo, ut qui una carne vivunt, & uno amore se diligunt, una morte pereant. O Iudei nolite mibi parcere. Ex quo natum meum crucifixisti, & me crucifigisti, aut alia qualunque morte seva me perire, dummodo cum meo filio simul moriar. Tollite, suspende matrem cum pignore. O vere Dei nate, tu mibi Pater, tu mibi Mater, tu mibi filius, tu mibi sponsus, tu mibi anima eras. Nunc orbor patre, videtur sponso, desolor filio, omnia perdo. Hæc per os mellifluum Deipara. Lege quoque S. Ephrem Syrum tom. 3. in Threnis Mariæ, ubi longum Virginis colloquium cruci adstantis ad filium crucifixum.

1862 Ergo cùm sol suos præter naturam contraxisset radios, cum cælum terraque nebulis, & vasis undique concepta essent tenebris; scinditur templi velum interius, unde multis visa est columba evolare candissima, & vox Angelorum audita migrans alio. uti S. Hierony. epist. 150. q. 8. & Cyrril. catechesi 13. ac multi ali referunt. Accedit vehemens terræ motus, petræ quoque scissæ. Exclamat prius Christus, deinde

S. Hiero. Imo aliud majus, & ineffabilius operatum in Virgine amorem subodor. Reliqui amores mortem operantur qua valentes

Imo morte ipsa fortior.

S. Cyrril. 1864 Imo aliud majus, & ineffabilius operatum in Virgine amorem subodor. Reliqui amores mortem operantur qua valentes

Imo morte ipsa fortior.

S. Hiero. Imo aliud majus, & ineffabilius operatum in Virgine amorem subodor. Reliqui amores mortem operantur qua valentes

Imo morte ipsa fortior.

tiores sunt: amor Mariæ vitam operatur, dum mortem perficit, unde clamat, Fortior est quam mors dilectio. Novum, & inauditum. Sed quod Hieronymi fulcit effato de assumpt. Virginis, de qua: Ejus dilectio amplius fortis; quam mors fuit, quia mortem Christi suam fecit. Quasi dilectio id unum in Maria filio morienti adstante fuerit operata, ut mortua vivens, & vivens mortua esset. Hoc planè morte ipsa longè acerbius. Christum in cruce trajectum libenter fulmini comparo cum Sancto Epiphani. serm. de laud. Virginis, ubi Jesum vocat fulgor de calo lucidissimum. Vel si mavis, Amorem dicamus fulgor & fulmen è tenebrosa nube, Christo scilicet crucifixo, in illa horribili Dominicae Passionis tempestate vibratum. De amore enim illo potentissimo prædixit Salomon & Cantico. loco: Lampades ejus lampades ignis, atque flammarum. Pro lampades est Hebraicè reseph, id est pruna scintillans, sagitta, fulgor, & fulmina, quæ sagittæ ardentes vocari solent. Jaculata hæc fulmina è cruce ab amore, & Matrem Virginem vulnerantia. Pende qua ratione. Fulminis decantatissimus mos est, ut in mollem, & blandam materiam non exequatur vires; cùm validam, & duram in cineres convertat. Quid mollius, quid blandius imbelli carnis? Quid verò robustius, ac durius immortalis anima? Penetravit ergo fulmen hoc amore, & dolore conflatum fluxam Virginis carnem ilæsam; & in anima constanti vires altè experimentum est. O amoris vires! O mors Deiparæ omni morte acerbior, cum mors viva sit, & vita mortua!

1866 Post hæc, ut cruciatus Deiparæ sint In lateris acerbiores, militum unus, Longinus nomine, transverbæ fætivitatem aut incredulitate experiri voluit, an Christus se mortuum fingeret. Et intentus lancea Dominicum pectus cuspidem tranverberavit, tanto impulsa conatù, ut ingressa dextrum latus ex sinistro latere emiceret. Trajectus per utrumque latus, canit Prudentius carmine de passione. Et Sanct. Cypri. tract. de passione: De latere tuo, o Christe, divisi limitibus, aqua, & sanguis emanant. Et Sancta Brigitta lib. I. cap. 10. s. Cypr. Omnibus descenditibus, unus adveniens S. Brigit. affixit lanceam in latus ejus tam validè, ut penè per aliud latus ejus transferret. Hæc ea lanceatum dem cuspidem profundissime Virginis cor, & animum: Ibi Domina lanceatum est cor tuum, ait Sanctus Bonaventura in stilu amoris cap. 3. Et Arnoldus tract. de S. Bonav. laud. Virg. Quod in carne Christi appellant clavi, & lancea, hoc in ejus menie compassio naturalis, & affectionis Materna angustia. Virgo ipsa apud Sanctam Brigittam ubi spirat: Cum extraheretur hasta, apparuit cuspidis rubea sanguine. Tunc mihi videbatur quid quasi cor meum perforare, cum vidissem cor filii mei perforatum. Sed luculentus Sanctus Bernardus ferm. super signum magnum: Et quidem post S. Brigit. quæ emitit spiritum tuus ille Iesus, tamen non attigit animam crudelis lancea, quæ nec mortuo parcens, ipsius, cui nocere non poterat, aperuit latus: sed tuam utique animam pertransiit, ut plusquam Martyrem non immerito predicemus. Quin etiam omnem lanceæ acerbitudinem cor dumtaxat & anima Virginis subiit, utpote viventis. Nisi dicas, Mariam in Christo mortuam, & Christum in Maria viventem pariter pertulisse.

Perforato Christi latere, inde manavit sanguis, & aqua copiosè. Cujus quidquid potuit magna cura Deipara congregavit, & summa veneratione afferavit, ut vultu Simeon Metaphras. 15. Augusti, & refert etiam Baronius to. I. Ast undenam ille sanguis? Sane à latere Christi fluit proximè, & immediatè, remotè tamen & mediatè à Deiparæ uberibus. Ita Sanctus Athanasius in

descriptione apud Metaphrasem: Suxit mammam, ut divinum illud lac nobis scaturiret, quod ex proprio latere profudit: nihil enim aliud est lac, nisi sanguis albus. Ergo Mariæ infligitur lancea vulnus, ejus pectus, & cor quadam modo aperitur; fluit virginem lac, sive sanguis candidissimus.

Interim Josephus, & Nicodemus, qui generi, & opibus, ac dignitati adjunxerant eruditorem, & vitæ sobrietatem, Pilatum adeuntr, & Christi corpus petunt ad sepulturam: facile exorant. Mox cum instrumentis fabrilibus, famulis, & milite à Praefide dato, qui Judæos impedire volentes reprimere, se dant in viam. Famuli ferebant instrumenta, Josephus fundonem, Nicodemus aloes, & myrræ libras quasi centum. Pervenerunt ad calvariae locum circa solis occasum. Salutant Dei parentem;

§. IV.

Nova Maris, ac Martyris Deiparæ cruciamenta post Christi mortem.

1865 **M**ortuo Christo, accedit Deipara ad Crucem ijs forfam intenta, quæ pè meditatur Sanctus Bernardus tract. de lamentat. Virgin. his verbis melle dulcioribus: Stabat juxta Crucem Maria intuens vultu benigno Christum pendente in patibulo, pedumque summitatibus innitens manus levabat in altum amplectens rubricatam Crucem, ac in ocula ejus ruens ea parte, quæ unda pretiosissima sanguinis desliebat. Sursum manus nisu quo poterat extendebat, unicum suum amplecti desiderans, nec valebat. Sperat enim amor multa, quæ nunquam vel raro fieri possunt. Impatiens siquidem amor credit quod sibi debeant credere universa. Volebat amplecti Christum in alto pendente, sed manus frustra protense in se complosæ complexe redibant. Levabatur à terra sursum, ut dilectum suum contingere, ipsiusunque tangere nequians durissime recollidebatur ad terram. Ibi doloris immensitate oppressa prostrata jacebat; sed maxima vis amoris, qua incensa mens ejus ardebat, eam erigere compellebat, & amoris impetus surgens reextensis manibus suum attriccare filium affectabat; & rufus magno cruciata dolore terram repetere cogebatur. O quam male tunc illi erat! Gavisus illi erat vita vivere tali, quæ diro gladio sevè necari ab impiis. Tanquam mortis pallor ejus vultum perfuderat genis, & ore tanum cruento Christi rubentibus, cadentes

Cultus Deiparæ erga sanguinem ex latere Christi profundens. §. Athan.

Novæ vita ginis crit. tem;

clementia
post depositum
Christi cor-
pus & cruce.

S. Bernar.

tem, cuius hortatu maturant Christi corpus deponere: deponunt jam jam. Eja Virgo Mater, & Martyr accingere ad nova cruciamenta subeunda. Coronam accipe, clavos accipe, lava lacrymis, tepefac osculis, imprime oscula. Audendus hic Sanctus Bernardus de lamentatione, ita fatus: *Stabat & Maria brachia levans in altum, vulnera contemplans, manus perforatas, sacroque sanguine respersas intuens. Vix sustinere se potuit. Jamque manus, brachia sancta, & caput supra triste pectus suscepit, ut hoc ultimo, & miserando solatio posset consolari. Quem ut attingere voluit, amore materno ruens in dulcissimos amplexus, & oscula, de suo sic male tractato filio non poteras satiari. Stabat ad caput extincti filii mortis obscuratam palloribus, magna rigabat affluentia lacrymarum. Aspiciebat illud reverendissimum caput corona spinea diris aculeis perforatum, manus illas, & pedes sacros clavis ferreis crudelissime perforatos, latus seffosum lancea, cum ceteris membris laceratis, amarissime suspensus, & sensus dicebat. O fili mi dulcissime &c. Interim autem frontem, & genas, nasum, oculos, osque simul frequentius osculabatur, tanta perlungens affluentia lacrymarum, ut carnem cum spiritu resolvi putares in lacrymas. Subexit post paucas lineas Bernardus: Dicai qui potest, cogitet quantum potest, meditetur; si potest quae doloris immensitas tunc maternam animam cruciabat. Non credo plane enarrari, vel meditari posse dolorem Virginis, nisi tantum fuisse credamus, quantum unquam dolere potuit de tali filio talis mater. Lege Sanctam Brigittam lib. i. c. 10.*

1868 Cunctis denique peractis quoad sepulturam Christi, instante nocte Deipara, & Joanam para in monte Sion secellerunt. O quam libenter tunc in sepulchrum S. Brigit. S. Bern. Quid ibi per- egerit doloris gladio transfixa.

Secessit Dei nes cum sanctis mulieribus in montem Sion secellerunt. O quam libenter tunc in sepulchrum Sion, posita fuisset viva cum filio meo, si fuisset voluntas ejus, clamat ipsa apud Sanctam Brigittam loco relato. Quo putamus dolore Virginem recessisse? Audiubi supra Bernardum: Omnes Virgineo compatientes dolore, pro defensione coacti sic amarissime flebant, ut nullus eorum posset ad plenum verba facere. Videlicet enim piam Matrem omni quidem solatio desitutam, & super ipsam potius quam super Dominum suum extictum plangebant. Major illis inerat dolor de dolore Maris, quam de morte Domini sui. Subexit Sanctus Abbas secessisse Marianum in domum Joannis: Ibi die noctuque plorans gemitabat, neque erat qui consolari eam posset ex omnibus charis suis. Ibi amaro corde opprobiosam passionem dilecti filii sui revolvebat; modò spuma, modò ludibria, modo colaphos, alapas, & flagella, modo crucis angariam, modo dira clavorum vulnera, modo lanceam, modo coronam spineam, modo acetum, & fellis pocula, verbera, improposita, modo mortem, mortem autem Crucis. Hec autem cogitando plorabat, & plorando, & ejulando clamabat. Fili mi, Jesu fili mi, bone, & benigne, &c. Entibi nova post Christi necem cruciamenta, quae Deipara subiit.

Atque haec sunt, quae pro afferendo, stabiliendo, & illustrando Marie Virginis martyrio omittere non debui, quod vel relicta ab alijs, vel non ex professo tractata: ut abunde satis constet Deiparam excellentissimum subiisse marty-

rium, ac vere Martyrem extitisse, Martyrum Regnam, & exemplar absolutissimum.

C A P. VII.

Aureola Martyrij præstantissima resplendet Deipara in celis.

1869 **A**bsolvat hunc tractatum, & universum de martyrio opus aureola, sive laureola martyrij, qua credimus corpus Deiparæ condecorari in caelesti patria. Praemitto tamen nonnulla. Primum cum Angelico Doctore, & asseclis ejus in 4. sentent. d. 49. quæst. 5. ubi ita: *Aureola est quoddam Aureola privilegiatum præmium privilegiata victoriæ martyriæ respondens, & ideo secundum privilegia S. Thom. tas victorias in tribus pugnis, quæ cuiuslibet homini imminent, tres aureole sumuntur. In pugna enim, quæ est contra carnem, ille potius victoram obtinet, qui a deletabilibus venereis omnino abstineat, & ideo virginitati aureola debetur. In pugna vero, quæ contra mundum pugnat, illa est præcipua, cum à mundo persecutionem usque ad mortem sustinemus, unde & Martyribus, qui in illa secunda pugna victoram obtinent, secunda aureola debetur. In pugna vero, quæ contra diabolum pugnamus, illa est præcipua victoria cum aliquis hostem non solum à se, sed à cordibus aliorum removere; quod sit per prædicationem, & doctrinam; & ideo Doctribus, & Prædicatoribus tercia aureola debetur. Istiusmodi aureola præmium quoddam est accidentale, & quasi gloriæ essentialis corollarium, non quod raptim diffuat, sed stabile, & perenne persistans. Propriè & secundum se tantum est in anima beati (ut docent cum Sancto Thom. nobiles Theologi) est namque quoddam singulare gaudium propter merita illa, quæ peculiarter habuerint laudem cuiusdam victoriæ de animi hostibus, quomodo Sanctus Thomas dicebat. Qui etiam tradit, ex illo anima gaudio redundaturum ad corpus peculiare quoddam splendoris decus, & insigne extnum, indicem & notam illius gaudij singularis. Itaque aureola erit peculiaria gloria animæ, & corporis, decor & corona. Probabile est in Martyribus fore coronam in capite, ut docet August. ser. 1. de omni. sanctis: aut claritatem totum corpore subrubeam, & purpuream instar roscarum: in virginibus claritatem candidam instar lilio, in Doctribus verò stellatam, & viridem instar lauri. Ita statuant Soto in 4. dist. 49. fine. Josephus Angles quæst. de Beati. art. 6. in fine; Paluda. in 4. dist. 49. quæst. 8. art. 4. Sanct. Antoni. 3. part. titu. 30. cap. 8. Henriquez tract. de fine hominis cap. 27. §. 8. Sanct. Bonavent. in breviloquio cap. ultimo Major in 4. dist. 49. quæst. 23. fine, & alij ex recentioribus, quos videbis; & me supra lib. 6. cap. 2. vbi de corona martyrii.*

1870 Deinde praemitto, satis firmum, & plausibile esse, corpus Deiparæ in celis gaudere peculiaribus aureolis non solum virginitatis, sed etiam eruditiorum aliorum ad justitiam, & salutem. De aureola virginitatis confit tantò esse excellentiorem in Matre Virginie, quondam ipsa prima præ cæteris virginitatem coluit, ac Deo consecravit Virgo Virginum, Dux, & antesignana. Egregie

Gaudet Maria in celis aureola virginitatis peculiaris, quia Mater, & Reginam, & exemplar absolutissimum.

De Martyr. Deiparæ. Cap. VII. §. II. 543

gia Maria (ait Sanct. Ambros. de institu. Virg. cap. 5. quæ signum sacre virginitatis extulit, & intemerata virginitatis pium Christi vexillum levavit. Hanc aureolam virginitatis in Virgine reor esse insigne quoddam extnum singulare, & speciale: quia non solum Virgo est, & Virgo virginum, sed Virgo, & Mater ipsius Dei, in qua summa fuit fecunditas cum summa virginitatis integrata conjuncta. Florerat ante conceptum, & partum lilijs venter illius, sed post conceptum, & partum lilijs vallatur, & coronatur, ut non jam post illum integrum, sed multo evenerit honorior, & illustrior: *Venter tuus acervus tritici vallatus lilijs. Canti. 7. 2. Quid mirum singulari omnino aureola condecoretur, quæ Virgo, & Mater est post partum integrior? Subinde noster Suarius to. 2. in 3. par. disp. 20. feb. 4. doctè, ac piè: Verisimile est ob dignitatem Matri Dei, & egregium pietatis opus, quod Beata Virgo in Christum exercuit, habere singularem aliquem splendorem, aedocorem, qui perfectior sit quam omnis aureola, qui tamen inter aureolas non numeratur, sed perfectio quædam est altioris ordinis. Addo, Deiparam fuisse Virginem non solum corpore, sed etiam mente, ut loquitur Sanct. Ambrosius relatus à Gerson. ser. de conceptione, qui subinfert: Alias non Virgo mente, si peccato originali corrupta. Quemadmodum enim corpus Deiparæ nullas prorsus integratissimæ jacturas sustinuit; ita illius animus nullo originali peccato, neq; actuali culpa quantumvis levissima, violatus unquam fuit. Perpetua ergo & summa in Virginis corpore, & animo integritas. Quid si propter singularem hanc integratatem, in celis appareat sole amicta, stellis coronata, & lunæ innitens? Apoc. 12. 1. Certè specialis hæc aureola solius Virginis est.*

Gaudet etiam Dei Mater in celis aureola Doctoris, seu Doctricis, quandoquidem debita haec est doctrina mysteriorum, quorum Mariae opera participes facti sunt Apostoli, & primitiva omnis Ecclesia. Ea propter saepè appellatur à Patribus Doctrix, & Magistra. Et Sanctus Ildephonfus fer. 2. de assumptione. Evangelistam illam appellat: ut enim optimè Rupertus lib. 4. in Cantica: per Virginem initium accepit sanctum Evangelium. Inde observatum a multis Mariæ nomen significare doctricem populi, ac magistram, à verbo irach. Rectè proinde doctus Idiotam lib. de contempt. de Virg. Maria cap. 5. Maria doctrix, & magistra maris interpretaris. Et cap. 3. promiserat: Doctrix fuisit doctorum, & Magistra Apostolorum. Vide & B. Lucas, cui inter ceteros Evangelistas descrip. Dominicæ Incarnationis attribuitur, Evangelij seriem à Virgine Maria didicisse traditur. In hoc Deiparæ magisterium, imò & doctrica aureola, bellè cadunt illa Canti. verba cap. 4. 4. Sicut turris David collum tuum, quæ adificata est cum propugnaculis. Hebraei, & Hebraizantes communiter vertunt: constructa ad disciplinas. Paganus, & alij: ad docendum, Veteres Hispani: fraguada para abezamientos; à verbo alaph, id est docere. Nonnullis placet fieri his verbis respectum ad Academias sapientiae, & gymnasia publica à Davide exædificata ad docendum, & discendum. Favet Psal. 44. Astiit Reginæ à dextris suis in vestitu deaurato circumdata varietate. Etenim commendavi non semel Hieronymi translationem illam; in diademate aureo, & illam Psalterii Arabici, in vestitu purpurea deaurata. Quid hoc, quæsto, aliud est nisi commendari Deiparam ab aureola martyrii præstantissima? Ut enim observat noster Salomon to. 10. tract. 30. martyrii aureola

contextus: mille clypei pendunt ex ea. R. Salomon apud Genebrardum ibi effert; mille R. salo. pharetra: & explicat; pharetris autem intelligentur discipuli. Quod probat ex Ps. 126. 4. 4. Sicut sagitta in manu potentis, ita filii excusorum. Hebraicè, juventutum pueritarum. Subdit continenter: Beatus vir, qui impletivit desiderium suum ex ipsis. Hebraicè, pharetram suam ex ipsis. Chaldaeus explicat; qui impletiverit scholam suam ex ipsis. Collum igitur Deiparæ, id est eminentia sublimitatis, & doctrinæ illius, Davidicæ turri, sive sapientiae domui constructæ ad docendum assimilatur: pharetra, vel sagitta Apostoli sunt, & Ecclesia omnis primitiva, quorum Doctrix, & Magistra fuit Beata Virgo; quæ sicut collum Ecclesiæ illos divino doctrinæ alimento pavit, & spiritum sapientiae ad eos transfudit. Jure proinde merito præstantissima Doctricis aureola Virginis concedenda ex stellis radiantibus, sive ex claritate instar stellarum: ut enim Dani. 12. 3. Qui ad justitiam erudiri multos quasi stelle in perpetuas æternitates. Quod speciosè probant illa eadem verba: adificata cum propugnaculis, sive ad docendum: nam vox Hebreæ talpijotis potest verti, cum pinnis, fastigiis, colloquentibus globis, sive luminaribus; vel etiam (ut Hebrei nonnulli transfrunt) cum linguarum similitudinibus. Quid pro aureola Doctricis Mariæ opportunitas.

1872 His positis, statuo aureola martyrii perfectissima condecorari Deiparam in celis Condecora supra reliquos Ecclesiæ Martyres. Constat ut Deipara hoc ex haec tenus dictis in hoc appendice tractata de Virginis martyrio: quæ si attendet expanderit, extra omnem debet esse dubitationem Deiparam esse vere, ac propriè Martyrem, imò & plusquam Martyrem; Quidquid enim crudelitatis inflictum est corporibus Martyrum, leve fuit, aut potius nihil comparatione Marianæ passionis, ut aiebat Sanct. Anselm. lib. de excel. Virg. cap. 5. Jure ergo Maria sibi vendicat speciale martyrii perfectissima.

S. Ansel.

Gaudet etiam Dei Mater in celis aureola Doctoris, seu Doctricis, quandoquidem debita haec est doctrina mysteriorum, quorum Mariae opera participes facti sunt Apostoli, & primitiva omnis Ecclesia. Ea propter saepè appellatur à Patribus Doctrix, & Magistra. Et Sanctus Ildephonfus fer. 2. de assumptione. Evangelistam illam appellat: ut enim optimè Rupertus lib. 4. in Cantica: per Virginem initium accepit sanctum Evangelium. Inde observatum a multis Mariæ nomen significare doctricem populi, ac magistram, à verbo irach. Rectè proinde doctus Idiotam lib. de contempt. de Virg. Maria cap. 5. Maria doctrix, & magistra maris interpretaris. Et cap. 3. promiserat: Doctrix fuisit doctorum, & Magistra Apostolorum. Vide & B. Lucas, cui inter ceteros Evangelistas descrip. Dominicæ Incarnationis attribuitur, Evangelij seriem à Virgine Maria didicisse traditur. In hoc Deiparæ magisterium, imò & doctrica aureola, bellè cadunt illa Canti. verba cap. 4. 4. Sicut turris David collum tuum, quæ adificata est cum propugnaculis. Hebraei, & Hebraizantes communiter vertunt: constructa ad disciplinas. Paganus, & alij: ad docendum, Veteres Hispani: fraguada para abezamientos; à verbo alaph, id est docere. Nonnullis placet fieri his verbis respectum ad Academias sapientiae, & gymnasia publica à Davide exædificata ad docendum, & discendum. Favet Psal. 44. Astiit Reginæ à dextris suis in vestitu deaurato circumdata varietate. Etenim commendavi non semel Hieronymi translationem illam; in diademate aureo, & illam Psalterii Arabici, in vestitu purpurea deaurata. Quid hoc, quæsto, aliud est nisi commendari Deiparam ab aureola martyrii præstantissima? Ut enim observat noster Salomon to. 10. tract. 30. martyrii aureola

Can. 7. 2.

P. Suar.

S. Ambr.

Apoc. 12. 1.

Ruper.

Idiotam.

Can. 4. 4.

def.